

DOPISY - POHLED Z DRUHÉHO STRANY - IV.

Ášter½, 30 Á™Á-jen 2007

UÁ¾ má nÄ›jaký ten pátek za sebou, uÁ¾ nÄ›co pamatuje, milý kamarád Redneck. Jak je na tom se Á¾enskými? Tedy hlavnÄ› tou jeho jednou jedinou, jaké má rady pro spokojený Á¾ivot ve dvou? Díky úÁ¾asnÉ vymoÁ¾enosti - internetu - jsem mohla do zemÄ› "za velkou louÁ¾í" poslat virtuálního holoubka s psaníÁ•kem a pÁ™áním: "Napiš, dej recept, jak se to má dÄ›lat, aby byli "on a ona" spolu šÁ¾astni...

Mila Danielo, ptala ses na muj „navod na hezky Á¾ivot se zenou". Život se zenskema je hroznej a bez zenskej jest hroznejši. Ja si myslim, ze Buh nam dal zenu, abychom se nestali "insane". Je to nikdy nekoncici hastereni a srovnávání, dohadování a nesoulad. Asi nejdůležitější při te dlouhe ceste je to, aby lidi rostli spolu a ne vedle sebe. Pokud porostou spolu, tak to benefituje oba dva a svazek silí. Pokud rostou vedle sebe, tak drive nebo pozdeji jeden z nich musí zakonitE jít jinym smerem. Ja si do nedavna myslel, ze i pres vsechny tyto prekazky jsem na tom celkem dobre, ale po nasem poslednim dvoutydenim vandru v kanadske divocine na kolech, po zrusene zeleznicni trati, jsem o svych schopnostech partnera se svoji zenou silne zapochyboval. Uvedu priklad. Putovali jsme na kolech v zarostlych lesich, kde jsme potkavali medvedy, nikde na mile ani živacka. Spali ve stanu, jedli ze stejne misky, spali ve spojenych spacacich, proste i kdyz nam posledni den napadlo dvanact centimetru snehu, tak moje zena vsechno vydrzela bez problemu. Uvarili jsme si snidani, v klidu zabalili a pak se vydali dolu do udoli. Proste pohoda. Ale - problem byl ten, ze na zasnezené ceste s tezkymi koly jsem byl schopny slapat v hlubokem snehu jen ja. Moje zena stale padala. Snazil jsem se ji vysvetlit, ze musí presunout na nizsi prevod a stale v tom snehu slapat. Ona to zkousela a i pres to padala a padala... Ja proste nemohl pochopit, ze to, co ji vysvetluji a je tak logicke, ze musí jen pravidelne slapat a za chvili si na to zvykne, ze ji to vubec nedochazi. A pres to vsechno krasne, co jsme za ty skoro dva tydny spolu v te nepohode prožili, jsme se tolik pohadali, ze moje zen plakala tak, jak jsem ji nikdy nevidel. Proste mne obvinila, ze jsem bully, který ji zkazil radost ze snehu, který ji vlastne vubec nevadil, ale ze jsem tak demanding, ze jsem na urovni dozorce z koncertaku. Pritom ja skutečne ji chtel opravdu pomoct, vzdyt ja proste nechapal, proc z toho kola stale pada.... Pak jsem to trochu urovnal tim, ze jsme sli na recepci na ochutnavani vin na Mission Hill s peti chody a noclehem v prepychovem hotelu, ale ten její plac - ten proste uz nikdy nezapomenu. No a od takoveho borce jako jsem ja chces radu, jak na zeny???! Ja se timpadem necitim dostatečne kvalifikovany, protoze i pres to, ze letosního 15. rijna to bylo uz celych tricet let, co svoji zenou znam a mam, tak proste nemohu o nasem souziti prohlasit, ze je harmonicke a vydrzi na vecky. Mozna za dalsich dvacet let - to snad budu schopen rozebrat tu uplynulou "sneznou udalost", ale ted bych nejspis potreboval vice rady od Tebe, coz??? Mej se moc pekne a dekuji, ze jsi na mne nezapomnela.

Tak zatím s pozdravem, Cmoudy-Rybicka-Redneck